

Μια σελίδα στην ιστορία

Ένα ποτάμι κυλά ήρεμα
ανάμεσα στα κάτασπρα τα σύννεφα.
Το πουλί κελαηδά χαρούμενο
και πετά στο επόμενο κλαδί ακούραστο.

Στο παράθυρό μου δίπλα στον γκρεμό,
με τη φύση τριγύρω σιγοτραγουδώ.
Το αεράκι κινείται αργά
και να που τα φύλλα των δέντρων ξυπνά.

Έξαφνα τούτο το ρολόι, της φύσης το ρολόι σταματά
και όλα τα προηγούμενα γράμματα γίνονται θαμπά.
Μια μικρή φλογίτσα μπροστά μου
κι ύστερα μια κραυγή θανάτου.

Με κάθε πυροβολισμό,
ένα παιδικό όνειρο γίνεται σκοτεινό.
Τότε ένας θόρυβος ακόμα πιο δυνατός,
ένας απίστευτος αλαλαγμός.

Είναι σήμα του τελειωτικού αποχωρισμού
της μάνας, του πατέρα, του παιδιού.
Τώρα το ποτάμι κυλά ανάμεσα στα κατάμαυρα τα σύννεφα,
τι ωραία θα ήταν στην ομορφιά της φύσης πάλι να ταξίδευσω.

Πλέον το μόνο που βλέπω γύρω μου είναι φλόγες.
Α! βλέπω και τον σπαραγμό των γυναικών όσο περνάν οι ώρες.
Τι οδύνη, τι θλίψη περιτριγυρίζει όλα τα γυναικόπαιδα.
Καλό ταξίδι πατέρα, παππού αδελφέ, αντίο όνειρα.

Μέχρι κι ο ήλιος κρύφτηκε για να πενήσει
και χρώμα άλλαξε ολόκληρη η φύση.
Κόκκινο είναι το χρώμα που έχει το ποτάμι,
με κόκκινο έχει βαφτεί ακόμη και το χορτάρι.

Μπορεί οι καρδιές των ανθρώπων να είναι ζωντανές,
βαθιά μέσα όμως είναι και νεκρές.
Έτσι κι εγώ ανοίγω τα φτερά μου για να πετάξω πέρα μακριά,
μα κάτι βρίσκεται ανάμεσα σε τούτα τα κλαδιά.

Είναι εκείνο το όμορφο πουλί,
το πουλί που πετούσε από κλαδί σε κλαδί.
Τα δάκρυα κύλησαν πάνω στα φτερά,
άλλη μια ψυχή έφυγε θλιβερά.

Βρίσκομαι πάνω από το μαύρο, κόκκινο τοπίο
ώστε σε τούτο τον τόπο να πω ένα τελευταίο αντίο.
Μια γκριζα σελίδα γράφτηκε στην ιστορία,
μια σελίδα που μιλούσε για αυτή την τραγωδία.

Έτσι κι εγώ με μια ελπίδα στην καταστροφή,
ένα πράγμα αποφάσισα μέσα στη σιωπή.
Ένα όνομα να γράψω με ανεξίτηλα τα γράμματα
για να θυμούνται όλοι πάντα “τα Καλάβρυτα”.

MARF